

“La música és l’arma que he triat per lluitar”

TEXT I FOTOGRAFIA: ÀLEX RIBAS

Grey Filastine és un músic compromès, amb una llarga trajectòria a les seves espatlles. La seva música es caracteritza per l’esperit nòmada que l’acompanya i també per l’esperit del *do it yourself*. Un home orquestra del segle XXI que revisa els gèneres més *undergrounds* com els breaks, el hip-hop o el dubstep, per fusionar-los i repartir esperança. Sons d’arrel processats per projectar-se com la música del futur.

Molta gent quan parla de la seva música, més enllà de l’híbrid d’estils, la defineix com a música de carrer... A què sona el carrer? (riu) Sorollós, brut... jo crec que pots reconèixer el so del carrer cada cop que el sents, a qualsevol lloc del món, ja sigui cumbia, drum’n’bass o el que sigui... És la que toca la part animal de nosaltres, la no intervinguda, aquella que quan l’escoltem ens fa moure.

I és que, més enllà del so, a vostè li agrada tocar al carrer. Sí, la veritat és que he fet diferents intervencions al carrer. Especialment amb carros d’anar a comprar... bàsicament perquè són un símbol de la societat de consum, i tenen un doble significat... Els sense sostre sempre estan empenyent carros d’anar a comprar amb les coses que van trobant pel carrer; jo intenció fer el mateix amb la música. També són un símbol de la improvisació. Si poses un *sound system* dins d’un carro d’anar a comprar, la gent ho entén i s’adona d’aquest doble significat.

Un d’aquests projectes més significatius ha estat l’«Infernal Noise Brigade», una banda de vint músics d’«àudio-guerrilla». Aquest projecte va néixer per actuar en la primera cimera contra l’Organització Mundial del Comerç a Seattle, el 1999, una de les primeres grans manifestacions antiglobalització. Posteriorment, hem continuat participant en altres grans concentracions com el *May Day Parade* de San Francisco o l’anti G8 celebrat a Escòcia el 2005.

Així doncs, per a vostè la música és una arma? Per a mi la música sempre té un missatge social. Encara que no sigui explícit. La manera com aquesta música està construïda, la tecnologia que has utilitzat, les fonts i influències... Tot això comporta un posicionament, ja sigui explícit o no. La música és una arma? Sí, sempre ho ha estat i sempre ho serà. Hi ha moltes eines per a la lluita social o armes diferents; el llibre per exemple també ho són, les pel·lícules... La música em canvia, aporta informació, canvia el meu estat emocional, canvia les meves opinions... La música és l’arma que he triat per lluitar.

ció increïble del seu MP3; jo li vaig demanar que parés un moment, i vaig baixar, vaig treure l’ordinador i li vaig demanar: «Ei, em pots gravar aquest disc?». Tot aquest material m’influeix. I el que és curiós és que estant a diferents llocs del món de vegades escoltes ritmes que dius, això em recorda un altre ritme! I molts cops no és casualitat, ja que hi ha hagut migracions arreu del món i la música ha viatjat, ha creuat els mars i ha canviat, s’ha modificat, ha integrat costums de les diferents cultures... i arriba un punt que ja no pots distingir d’on és originària. Suposo que la música sempre ha fet això, però aquest aspecte mi em sorprèn. Em fascina.

Així doncs, ha estat viatjant per gravar el seu disc, però sempre ha anat a l’aventura o ja té alguns col·laboradors amb qui acostuma a treballar? Per a alguns dels elements melòdics com les trompetes o els violins acostumo a treballar amb alguna gent amb qui col·laboro de manera regular i que conec a Nova York, Lió, Seattle, Marroc...

De fet, a vostè el Marroc el captiva, no? Fins i tot ha produït un disc de hip-hop d’un grup que toca al carrer, Majmouat Abdel Hakim. En realitat, ells fan música popular marroquina, basada en la veu i la percussió, són un grup que toca al carrer per diners... Tot va

proposar de gravar un disc, amb un professional, fotògraf... i ells van dir: «D’acord, dem demà!».

En la gravació del seu treball «Diré» també té alguna anèctoda interessant, què entre les col·laboracions dels mc’s, n’hi ha una de molt especial? Estava a Granada i estava acabant de gravar el disc, pensava que volia afegir-hi algunes frases més vocals, trobava a faltar-hi veu, tot era molt instrumental... I una dona que ballava en un bar em va dir que la seva nena tenia una veu molt bona, que cantava flamenc i que volia acompanyar-la i em va portar a unes coves de Granada), que era on vivia i em va gravar la nena a les coves... Realment és una bona veu! I vaig incorporar-hi algunes frases d’una cançó del meu darrer treball.

Com a músic i viatger ha tocat a molts llocs, amb grans caps de cartell i espectacles espectaculars... Hi ha algun lloc on li agradaria, especialment, tocar? Realment hi ha un indret on m’encantaria muntar un festival... (riu) Una illa petita a Gunkanjima, a prop de Nagasaki, que és una mina, que va ser abandonada als anys 40 o 50 i, bàsicament, és una illa gegantina amb una ciutat abandonada.